ANUL 36 — Bucureşti şi Orăştie, — la 10 Martie 1938 — Nr. 11

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie în anul 1902

FONDATOR: Prot. I. MOŢA
DIRECTOR SUFLETESC: † Dr. ION I. MOŢA

Cererile de abonare şi banii pentru foaie se trimit pe adresa: Admin. „LIBERTATEA" Moţa BUCUREŞTI I., Calea Victoriei 63

Orice scrisori pentru Redacţie să se trimită pe adresa: RED. „LIBERTATEA", ORĂŞTIE Jud. Hunedoara.

»Libertatea« este: Proprietatea familiei moştenitoare alui ION I. MOŢA
ABONAMENTUL: 120 lei pe an, 60 lei pe ½ an şi 30 lei pe ¼ an.

Apare în fiecare JOI
2 lei

Un mare pas înainte
PENTRU IDEEA NAŢIONALĂ

Ţara are nouă lege de temelie (Constituţie). Noi, naţionalişti vechi şi bucuroşi de ori-ce semn prin care vedem că idea de neam, de naţionalitate, care nu e altceva decât porunca sângelui, — face câte un pas înainte, spre întărire, spre biruinţa deplină într'o zi, — ne bucurăm de astfel de semn, de astfel de pas.

Un pas mare găsim că s'a făcut în privinţa asta prin noua Constituţie. Articolul ei 27 vorbind despre aceea, că cine poate fi slujbaş de obşte (la stat, la judeţ la comună), spune apriat:

Art. 27. Numai cetăţeni români pot fi puşi în slujbele şi deregătoriile de obşte, civile şi militare, ***— ţinându-se samă de aceea, ca Naţiunea Română*** *(adecă neamul românesc)* ***este cel mai număros şi făuritor de Stat".***

„Supuşii străini nu pot ţinea astfel de slujbe, decât în felurile statornicite prin legi".

Iată un articol de lege, de mare însămnătate, cu adânc înţeles, care în vechea Constituţie nu se găsea.

Desfăcând înţelesul lui, iaca cum avem a-l înţelege:

In slujbele de obşte ale ţării, ca şi în ale armatei, au loc întâi cetăţenii cari fac parte din naţiunea română, care este neamul românesc, — şi anume în măsura, în care acest neam se găseşte în ţară, faţă de alte neamuri!

Adecă e pus chiar în legea de temelie a ţării, dreptul Românilor la tot felul de slujbe în această ţară, mai presus de a ori-căror streini de acest neam.

Du-te azi prin Basarabia, prin Bucovina, chiar în unele părţi ale Ardealului, — şi te izbeşte numărul covârşitor de mare de străini în slujbele de stat, de judeţ şi mai ales dela comună.

In oraşul Chişinău, Românii sunt ca de sământă şi se simt strâmtoraţi grozav de mulţii şi increzuţii străini, — mai ales jidani, — cari se ţin ei cu nasul pe sus faţă de Români!

N'are să mai fie aşa! Noua Constituţie ne dă drept a ne lua locul ce ni se cuvine şi în slujbele dela comună, ca şi în cele ale statului.

Dar ce e mai îmbucurător e aceea, că: privitor la slujbele de obşte s'a recunoscut dreptul Românilor a fi ei covârşitor de mulţi, faţă de streini, — cel puţin 80 la sută!

Acest drept va trebui să treacă mai departe! Va trebui să treacă şi asupra aşezemintelor cari pregătesc rândurile viitoare de slujitori ai marei obşte!

Ca slujitori ai ţării, ai neamului, ai vieţii în statul român, vor trebui să fie trecuţi prin legea care stabileşte amănuntele ce curg din articolul de sus: viaţa marilor intreprinderi cari atârnă de stat, deci fac parte din viaţa lui, şi slujbaşii lor trebuiesc socotiţi la fel cu ai statului! Şi atunci această măsură trebue să le privească şi pe acelea! Căci şi acelea din puterea statului creat şi susţinut de neamul românesc, trăesc.

Mai mult. Legea va trebui să socotească şi celelalte cariere de viaţă: medicina, advocatura, ingigineria, şi celelalte, ca slujitoare statului şi neamului românesc! Şi atunci nu are să lase să se mai pregătească în marile şcoli (Universităţi) mai mulţi viitori slujbaşi ai naţiei, ai statului acestuia, decât le da drept numărul lor restrâns faţă de cel al Românilor!

Iar mai apoi vom socoti şi negoţul şi meseriile şi toată industria, ca aşezeminte ale statului neamului românesc, — şi şi acolo tot aşa să sporească Românii şi să scadă streinii, precum articolul 27 din noua Constituţie îl prevede!

Aşa nădăjduim că vor înţelege acest articol de mare însemnătate din Constituţie, toţi cei ce vor avea a l aplica în lege şi a-i da viaţă în statul naţiunii române!

Dă-le, Doamne, mintea cea bună

Nu ne vine a crede urechilor, despre cele ce auzim şi cetim. Iar însemnând cele auzite, ne cuprinde frica, să nu fie cumva de deochi, ori de piază rea şi să fie la urmă numai o înşelăciune.

Zice, că dl Weissmann, care este mai marele jidovilor din România, s'ar fi dus la Bucureşti şi de acolo are de gând să treacă grabnic în Palestina, ca să se sfătuiască cu mai marii de acolo, ***cum şi în ce chip ar putea pleca din Basarabia, cei din neamul său, jidovii!***

In vestirea de mai sus mai spune, că domnul Weissman a cules multe documente de lipsă pentru trecerea graniţei, iar în oraşul Chişinău din Basarabia, merg la înscriere mulţi jidovi, hotărâţi a-şi căuta într'alt loc, o fericire mai aleasă decât cea dela noi.

De când îi rugăm noi pe jidovi, să se ducă în altă parte, să-şi caute şi ei un loc, unde să muncească cu sudoarea frunţii, nu să trăiască pe pielea altora, ca ploşniţele. Toată vremea nu ne-au priceput, ba s'au mai şi răţoit împotriva noastră, că ci-că şi dânşii au făurit România Mare, şi câte multe.

Acum se vede că s'ar fi deşteptat. Tot nu-i de crezare. Până nu-i vedem trecuţi dincolo de hotar, să ne luăm rămas bun dela dânşii, nici nu ne pripim. — Că jidovul înşeală şi când îi ţeapăn...

Pierdere nepreţuită a încercat din nou sora noastră bună Italia

După marea pierdere a luminatului învăţat Marconi, acela care a descoperit minunatele maşini de radio, cu ajutorul cărora se poate trimite la depărtări nebănuite glasul omului, sora noastră bună Italia a pierdut de curând pe unul dintre cei mai bravi eroi ai săi, pe generalul poet Gabriele d'Anunzio.

Numele generalului-poet d'Anunzio este bine cunoscut în istorie, încă din vremea războiului celui mare, când în fruntea unui pluton de numai 240 de soldaţi, s'a aruncat eroic asupra oraşului Fiume şi l-a scăpat de robia duşmană. După război îndată, generalul d'Anunzio a fost înainte mergătorul revoluţiei fasciste, care a biruit subt mâna de fier a Ducelui Mussolini.

La căpătâiul marelui dispărut, întreagă Italia a îngenunchiat, având în frunte pe Ducele Mussolini, care a condus la lăcaşul de veci pe acela ce a cântat în alese poezii, vitejia fraţilor noştri italieni în războiul cel mare şi vitejia tineretului de astăzi, care a cucerit cu atâta vitejie, o ţară mai mare de patru ori decât Italia.

Nepreţuita pierdere a Italiei o simţim şi noi, cu îndurerată inimă.

CÂTE VEZI NE-MAI VĂZUTE,
şi auzi ne-mai auzite, — într'un război

„Nenumărate şi nebănuite sunt îndrăznelile la cari se dedau în război cei avântaţi şi înflerbântaţi în el, — numai ca doară-doară îi pot face duşmanului un rău care să-i rupă gâtul. O întâmplare de acest fel, care se dă ca o luptă surdă dusă pe întunerec într'un loc închis între doi vrăşmaşi ce se urmăresc cu sălbatec dor de a se ucide, — e viu şi zguduitor descrisă, ca întâmplată în încăerarea dintre comunişti şi naţionalişti în Spania. Iată grăitoarea **„întâmplare de pe front"** pe care o luăm din Ilustraţiunea Română":

Talavera de la Réina este un orăşel cu străzi întortochiate, pavate (pardosite) cu bolovani mari de piatră. Casele din centru sunt mari şi frumoase. Cu cât te depărtezi spre margini, căsuţele sunt scunde şi sărăcăcioase. Tajo curge prin mahalaua Aestra. De câte ori vine mare, trece peste maluri şi îneacă cocioabele bieţilor oameni. Casele din pricina aceasta sunt umede. Pete mari verzi de igrasie (umezeală) se urcă până aproape de acoperiş.

Lângă podul care trece peste Tajo, din oraş spre mahala, este o cişmea. Apa vine puţină. Măgăruşi cu desagi de papură, în care se pun bărdoacele de lemn, stau cuminţi, adunaţi bot la bot, sau înşiraţi pe marginea apei să culeagă vre'o buruiană crescută printre pietre. Femeile strânse la sfat pe banca de piatră din jurul cişmelei, cârpesc rufe sărăcăcioase şi vorbesc. Copiii se joacă şi zburdă voioşi în jurul mamelor şi al bunicelor Unul şade cuminte şi se uită cum creşte apa în căldarea de aramă.

— Mamă s'a umplut.

Câte-o femee se scoală fără grabă, la căldarea, o toarnă în bărdoacele de lemn ce stau jos pe piatră, aliniate (puse şir) ca nişte soldaţi. Murmurul apei urmează să sune în fundul găleţii; femeile cos mai departe, copiii se joacă. Uneori măgarii, de plictiseală (de urât) se pun să scoată sbierăte prelungi din gâtlejurile lor, ca un cor sălbatec. Câteva pietre aruncate de copii îi linişfesc. Soarele se lasă spre apus, înroşind acoperişele de ţiglă Zidurile cetăţii se oglindesc pe cer. Gâştele şi raţele se întorc, alunecând pe apa fără nici un val, ca nişte vase. Câţiva copii mai curagiosi stau la mal. Cu vârful degetului dela picior încearcă dacă apa e rece. Toamna aceasta e lungă şi frumoasă, totuşi nu e chip să mai facă baie. Toţi copiii sunt nerăbdători, trebuie să sosească moş Bepo. Numai el ştie să facă aşa frumoase corăbii de hârtie, cu poze, care-şi râd de comunişti.

La 2 km. în vale e frontul; apa trece pe la el. Desigur că vaporaşele de hârtie nu ajung niciodată până acolo, se udă şi se scufundă.

Copiii trec prin faţa casei din apropiere, în care nu se aude nici un zgomot. Nu îndrăznesc să facă gălăgie pentru a nu-l supăra pe cel ce stă în ea. E om bătrân şi rănit de pe front. Are în piept o mulţime de decoraţii. O mână o ţine întotdeauna legată într'o

Continuare în pag. 2.

Cum gândeşte şi cum grăeşte — un cal

— Audă bine oamenii, glasul lui —

Pe când eram copil de şcoala, mergeam într'o zi din satul meu pe jos, spre oraş. Abia eşisem din sat şi văd din depărtare un car, care nu se părea că stă in loc. »A, — îmi zic, să vezi că — am noroc. Poate m-o lua omul în car«. Din ce în ce m'apropiu. Văd carul încărcat cu saci. Mă gândesc: e vre'un cărăuş, care duce sacii la o moară...

Cum m'apropiu, ni se desluşesc tot mai mult vorbe de ocară. Sudalme îngrozitoare: »Hi, haram, mâncate-ar lupii!« Dar caii nu trăgeau. La fiecare lovitură de par, caii svârleau cu picioarele. Necăjit omul se suie'n car şi şi aprinde pipa... Unul din cai, întoarse capul şi privi la stăpân multă vreme. Din ochii lui umezi de suferinţa loviturilor, par'c'ar fi zis:

— »Nu mai da, stăpâne! Nu vezi dealul din faţă? Tu, nu ştii, că aici trebue să odihnim mai mult, că n'avem putere de-a trage, carul tău vârfuit cu saci? Nu vezi şoldurile noastre, că sunt numai piele şi oase?... Nu şti că după mânătura aceea de zi şi noapte,nu mai putem trage? Ni-au slăbit puterile. Din fânul puţin ce ni-l dai, şi acela mestecat cu paie, noi nu putem câştiga puterea, pe care o ceri dela noi în fiecare zi. Ai văzut carul celalalt cu cai graşi. Trag carul de par'că le face plăcere! Ei, lor li i uşor. Fânul din ieslea lor nu se gată niciodată. Paiele nici nu le miroasă. Traista cu ovăsul, nu se uita a li se pune la gură în fiecare zi ca prăjitura la masa boierească. Straiţa aceea le ţine de saţ. Ea le dă putere de pot alerga cu carul plin cu saci. Noi, numai gândindu-ne la ea, ne lasă gura apă!... Vai de noi. Cine-a mai gustat ovăzul de nu mai ţin minte! Stăpânul acelora ştie, că dacă vrea să aibă cai tari, trebue să le dea la cap cu traista de ovăs, nu cu măciuca, cum ne loveşti tu. Dă-ne şi nouă ovăs, şi pleacă de acasă, fără bâtă, să vezi nu zburăm noi cu carul încărcat. Doar n'am fi noi mai slabi ca ceialalţi cai. Nu trebue să loveşti în mine cu bâta că ştiu că asta mi-i meseria până mor. Spune-mi când să plec, că plec bucuros. Dar nu uita să-mi dai nişte grăunţe cari îmi dau putere... Tu în loc să-mi curăţi praful cel mult ce cade printre podelele din pod şi cel care se ridică şi se aşază pe mine în fiecare zi de pe drumurile multe pe cari mă mâi, tu mă ţăse i cu vârful parului şi cu biciul. Dar, de par'c'ai da în lemn. O! omule. Pare că nu pricepi nimic. N'ai băgat de seamă, că de câteori mă loveşti cu biciul mai uşor, îţi fac semn cu coadă să nu mai dai, că te-am înţeles. N'ai văzut că atunci, când mă loveşti cu ceva tare, şi eu dau cu picioarele, arătându ţi scârba mea faţă de puterea ta neomenoasă...«.

Nu ştiu ce-o mai fi spus calul şi ce o mai fi făcut omul... Eu nu m'aş mai fi urcat în car, peste saci, nici să mă fi rugat cărăuşul acela... Cu capul stup de gânduri, am păşit încet-încet spre oraş, şi-mi ziceam în mintea mea: Are el şi calul dreptate, când vorbea de caii „ceialalţi" cari au trecut pe lângă ei, graşi şi voinici. Erau caii unui Sas... Şi eu îmi zisei: Ai tu dreptate, calule, dar nici Românul nu e aşa de vinovat... Sasul cela poate da calului ovăs, că are 30 de jugăre de pământ, de-i ajunge pentru toate, dar pârlitul acela de Român cu pipa'n gură, n'are numai două şi alte două de lucră »în parte« dela Sas... Lui nu-i ajunge să pună »grăunţe« la gura copiilor, decum să mai dee şi cailor... Eşti tu cai nenorocit, dar nici stăpânul tău nu i decât un pârlit...

E mult de când eu eram copil şi grăiam aşa şi judecam aşa. Că aşa era pe atunci.

De atunci roata norocului s'a întors mult... Azi şi Românii şi au sporit moşioara prin reforma agrară, şi prin hărnicia mai bine ajutată în noua Ţară mărită. Azi şi ei pot pune fân mai curat în ieslea animalelor lor şi străiţi cu ovăs la gura calului...

Cei ce îşi uită şi azi de aceasta, — aducă-şi aminte de câte ori se apropie de grajdul vitelor şi se uită în ieslea lor, decâte-ori ajung cu vitele la piepţiş de deal pe care e greu de urcat şi caii sau boii parcă se cer lăsaţi să răsufle puţintel, — aducă-şi aminte de »vorbirea« de mai sus a calului din povestea aceasta, că cuminte şi dreaptă vorbă a spus, care se potriveşte azi multor mânători ai vitelor...

Moş-Nicolae

Obiceiuri curioase

se pot vedea mai cu seamă în Regatul vechiu, cu prilejul isărîi secului. De necaz ori de bucurie că începe postul sătenii leagă cânii cu coada de un lemn, pe care îl învârt şi fac mare haz pe socoteala bietelor animale, cu cari ei că se joacă „la tabarcă". Cam urâtă şi crudă joacă, din care pricină a şi fost oprită cu un ordin plecat de sus dela cârmuire.

DE TOATE

O LOTERIE ÎN LOC DE TESTAMENT.

In Londra era bolnavă greu o văduvă lovită de apoplexie de nu mai putea vorbi, — dar înţelegea tot. Nu şi făcuse testament, şi voia să-l facă. Iaca ce a iscodit advocatul ei, în loc de scriere de testament:

A făcut bilete de hârtie, pe cari a scris: moşioara cutare, casa cutare mobila cutare, lucrurile de preţ cutari, — despre toate.

Apoi tot atâtea bilete pentru fiecare din rudele sale, scriind pe ele numele lor.

Advocatul trăgea, ca la joc de cărţi, un bilet pe care era scrisă partea de avere şi-l punea cu scrisoarea 'n jos pe masă.

Bolnava trăgea acum ea un bilet din cele cu numele neamurilor, şi-l punea peste cel aşezat de advocat pe masă.

Se cetea apoi cei scris pe biletul cu averea, şi al cui nume a fost pus peste acela, şi — a aceluia era acea parte de avere..

O loterie, singură în felul său!

*****

POVESTE ARABĂ

Focul, apa, cruţarea şi cinstea erau tovarăşi de călătorie. La o răspântie de drum trebuiră să se despartă, şi fiecare arătă la rândul său mijlocul prin care ar putea fi cunoscut şi găsit pe unde-or fi:

Focul zise: — „Mă veţi găsi unde veţi vedea fum".

Apa zise: — „Mă veţi găsi la mare, în fluviile spumegânde sau în râurile şerpuitoare".

Pe mine — zise Cruţarea, — mă veţi găsi în casele în care munca nu este dispreţuită: unde oamenii sunt cumpătaţi, strângători şi cu grija zilei de mâine; unde căminurile sunt fericite şi unde foamea nu intră nici odată".

Fraţilor — zise cinstea — pe mine să nu mă pierdeţi, căci cine m'a pierdut, zadarnic caută să mă mai găsească".

D. Bartolomeu

Ştiri economice

SĂ DĂ DRUMUL NEGOŢULUI DE PORUMB

In toamnă guvernul, crezând că nu am avea porumb destul dentru nevoile ţării (pentru hrană şi pentru însămânţare), a oprit ieşirea din ţară afară a porumbului.

Acum fiind iarna trecută şi aflându se că în Ţară sunt încă bogate rezerve de porumb, noul Ministru G. Ionescu-Siseşti, a făcut să se dee drumul exportului (trimiterii în afară) a porumbului. De-ocamdată se dă voie de trimis din ţară afară, la 3000 vagoane de porumb. — Cumpărători sunt, căci în ţările vecine, se simte nevoie de porumb.

Văpsirea părului, — pricină de despărţire

Sulemenitele femei din vremea noastră să citească întâmplarea aceasta petrecută în Milano, oraşul cel mai mare din Italia şi să se păzească, să nu păţească şi dânsele la fel.

Zice că, nevasta tânără a unui om aşezat şi cu doi copii s'a dus la barbier ca să-şi potrivească părul şi acesta găsind că femeii i-ar sta mai bine cu părul galben, l-a vopsit pe dată. Ajunsă acasă, bărbatul a izgonit o şi fără de nici o vorbă, a cerut pe dată despărţirea. Tribunalul a dat dreptate bărbatului, dar mai apoi a iertat-o, cu condiţia ca să-şi facă de nou părul negru...

Câte vezi ne-mai auzite...

— Continuare din pagina 1. —

basma neagră ce trece pe după gât. S'a pripăşit de vre-o lună. Şade cu chirie la Maritana, o *femee bătrână*, neputincioasă de picioare care dă ghicitul.

Pe poartă, trei cărţi de joc, doi fanţi şi un as aşezaţi în evantai, arată oricui că pentru un pesetas acolo se ghiceşte viitoru, timpul de faţă şi trecutul, Vinde fetelor buruieni de dragoste. Meseria aceasta greu îi prea aduce mare câştig noroc că a închiriat cocioaba din fund lui Bepo, pe un preţ bun. Casa dărăpănată are numai o cameră bună, celelalte sunt umede din pricina apei. Tajo curge chiar pe sub casă; clipocitul apei, lovită de pereţi se aude seara ca o muzică ce te adoarme.

Bepo e un om ciudat. De cum se face ziuă se scoală şi pleacă în oraş. Intră prin toate cârciumile, bea cu unul, bea cu altul, cinsteşte pe toată lumea. Se laudă cu rana lui, povesteşte luptele la care a luat parte, spune toate fără a fi întrebat. Plânge cu lacrimi, povestind despre familia lui, prinsă în orăşelul Hijar de către comunişti. Ar pleca el acasă, dar nu are cum. Soldaţii înduioşaţi, beau coniacul ce-l primesc dela el, pahar după pahar, povestind de unde vin şi unde pleacă, ce arme noi au. Moşul ascultă nepăsător. Pe la 1 vine acasă şi doarme până la 4-5. Se închide în odăiţa lui, trage obloanele şi nu lasă pe nimeni să-l turbure. Spre seară iese de face bucuria copiilor cu mai mari şi mai mici corăbioare de hârtie. Bărcuţe şubrede pornesc la vale. Toţi copiii s'au deprins îi vezi pe malul apei, privind cu nesaţ cum merg la vale până le pierd din ochi sau se înecă. Cele mai bune le face moş Bepo.

De câtva timp statul major al armatei naţionaliste era uimit din pricina spionajului în deosebi veştile le avea inamicul din ţinutul Talaverei dela Reina, punct de adunare a soldaţilor nou veniţi.

Nici o coloană nu scăpa nebătută cu tunurile de avioanele inamice pe drum. Iar în oraş nu trecea zi dela Dumnezeu să nu cadă vre o bombă pe un depozit de muniţiuni sau adăpost de al soldaţilor.

Un soldat ce luptase acolo, povesteşte următoarele:

Era într'o Marţi. Bandera noastră soseşte în refacere de pe front. Am fost găzduiţi în nişte magazii părăsite la marginea oraşului. Toţi soldaţii au slobozenie să meargă în oraş. Plecăm în grupuri, mai toţi intră prin cârciumi să-şi stingă setea, cu un vin sau un coniac (rachiu).

A doua zi la ora mesei eram toţi adunaţi în curte în jurul cazanelor cu mâncare. Luasem felul întâi. Peştele prăjit stătea rumen în tavă. Mai încolo se împărţea vin.

Deodată răsar de asupra noastră 3 avioane. Incep a arunca bombe pe noi! Depozitul nostru de cartuşe şi grenate ia foc. Noi fugim care încotro, ca puii de potârniche. Ne lovim unul de altul. Mâncarea se varsă pe jos.

Bucătarul cu polonicul în mână a înghiţit lângă cazan. Se uită deslăduit la bunătatea de mâncare împrăştiată pe jos. O mitralieră pusă în dată în lucru, aruncă snopuri de gloanţe după avioane. Prea târziu, avioanele s'au depărtat şi-şi iau drumul spre frontul inamic.. (că deacolo veniseră).

Acest atac a făcut să se umple cupa. Cei mai destoinici detectivi spioni germani şi italieni, au fost aduşi la Talavera.

Se cercetează podurile caselor, dacă nu da semne cu lumină cineva. Se face o cercetare pe cartiere. Nimic!

Câteva zile avioanele inamice s'au liniştit.

Moş Bepo îşi fumează tacticos luleaua pe prispa pe piatră a casei, ticluind vaporaşe de hârtie pentru copii ce-l aşteaptă..

Intr'o zi, pe marginea de piatră a podului, printre curioşii ce se uitau la joaca copiilor şi la mulţumirea lui Moş Bepo, era şi tânărul locotenent Ludwig Kosler, dela biroul II de spionaj şi contra-spionaj al statului german în Spania, trimis anume să deslege taina înştiinţărilor între inamic şi vestitorii lui. Toată lumea făcea haz de câte ori micile corăbii se mulau, se lăsau pe o parte şi se înecau.

Imbrăcat în uniforma de soldat al Terciu'ui, nu atrăgea asupra lui nici o privire. Talavera mişuna de soldaţi.

Deodată se bate cu mâna peste frunte. Apoi, fără să arate vre o deosebită iuţeală a minţii, întreabă pe un vecin cine e bătrânul? într'o limbă de tot bună spaniolă.

Numai noi, românii, nu ştim a ne păstra mândria de Români!

Alte neamuri, italieni, germani, turci, sârbi, şi chiar jidanii, opresc legarea căsătoriei cu femei de alt sânge, ca să nu slăbească tăria poporului, căci din căsătorie cu o femee de alt neam, se nasc copii amestecaţi, cari nu mai seamănă nici la chip şi nici la suflet, cu românul de pildă, dacă tatăl este român.

In ţara noastră, mai cu seamă în Transilvania, a fost nesocotită primejdia aceasta a amestecării neamurilor, iar românii călcându şi mândria lor de Români, se căsătoresc cu femei de alte neamuri, turnând sânge strein în sângele nostru curat, pe care l am moştenit din moşi strămoşi.

O cărticică scrisă de un cercetător harnic dela Cluj doctorul P. Râmneanţu, ne descopere adevărata stare a lucrurilor, care ne întristează peste măsură. In oraşele Salonta, Baia Sprie, Satu-Mare, Carei şi Timişoara, *59 de procente dintre români se căsătoresc cu unguroaice!* In Gheorgheni, Odorhei, Tg.-Mureş, Miercurea Ciuc şi Sft. Gheorghe, nu mai puţin de *66 de procente români se căsătoresc cu secuience!* In alte oraşe din Transilvania, procentul este între 50 şi 30, astfel *că cel mai scăzut procent, de abia ajunge numărul 26*

Cercetările oamenilor de ştiinţă luminaţi au dovedit, că în familie, feme a este aceea care creşte copilul în obiceiurile, în limba şi credinţa în care s'a născut dânsa, nu bărbatul. Iată aproape jumătate dintre copiii judeţelor Transilvaniei, crescuţi în altă credinţă, în altă limbă decât limba şi credinţa noastră să ţi âmoşească Poate fi o mai mare primejdie pentru neamul nostru decât această amestecare a sângelui, din care nu poate ieşi om curat, ci numai amestec!

Unde ne este mândria de Român? La ce bun ne mai frământăm în lupte de desrobire din ghiară streină, dacă nu suntem în stare să stăvilim mergerea spre prăpastie! Stăpânirea aici are un cuvânt hotărîtor. Să-l spue!

Anglia face pregătiri
pentru primirea Regelui nostru

M. Sa Regele nostru va cerceta încă în cursul acestei luni Martie, Anglia. E vorba că va pleca după data de 21 Martie. Va sta la Londra trei zile, fiind oaspele M. S. Regelui Angliei.

Guvernul englez face de pe acum întinse pregătiri, pentru a primi cu strălucire pe înaltul oaspe.

Moritz Finkelstein, — „căpitan invalid de război“!..

Să nu te sperii iubite cetitor, la auzul acestei veşti, crezând cumva, că vre-unul din neamul lui Iuda *ar fi fost în stare să facă vitejii pe frontul războiului nostru celui sfânt!* Pe câmpul de bătaie Jidovi nu ştim să şi fi lăsat macar un ciolan, nu din pricina că ei nu ar fi oameni, ci din alta mai mare, mai grăitoare: *Dacă luptă „goim-ul“, creştinul, lasă să moară el, că eu jidanul, trebue să trăiesc, să pot suge măduva celui care scapă de pârjoala rezboiului.* Astfel de apucături s'au frământat în mintea Jidanilor nu numai la noi, in toate ţările unde s'au purtat războaie

Aşa că, departe de noi gândul, că Moritz Finkelstein al nostru, pe care il preamărim aci, a căzut şi găurit de gloanţe, ca şi alţi ofiţeri bravi de neamul nostru românesc. Moritz Finkelştein este »căpitan invalid«, fabricat peste noapte, cu ajutorul unor slujbaşi mititei dar nemernici, dela aşezământul invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război.

Iată ce scrie foaia „Drapelul Nostru“ care este glasul curat al invalizilor, orfanilor şi văduvelor din război: Cercetările cari s'au făcut în privinţa lui (a lui Finkelstein) au ajuns la o descoperire pur şi simplu uluitoare (neaşteptată). Din titulatura pompoasă aşternută pe cartea lui de vizită, nu era adevărat decât numele, şi acesta chiar cu 50 la sută: (jidanul se iscălea Marcel Finkelstein). Nu era Marcel, *n'a fost niciodată căpitan, nici măcar ofiţer;* iar actele folosite le a plăsmuit în complicitate (ortăcie) cu câţiva slujitori ai I. O. V. să prade avutul de ocotire al invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război«.

Câţi Moritzi Finkelsteini vor fi fiind împrăştiaţi prin Ţară, jidani cari n'au văzut puşca cu ochii lor, cari se iscălesc »căpitani invalizi de război« şi spurcă sfânta jertfă a celor ce au frământat pământul cu sângele lor, ca să ne lărgească hotarele României de azi!

Dacă şi la Brăila stăm aşa...

Noi ştiam Brăila, din depărtate vremi, ca un oraş foarte românesc, o fală a Ţării noastre, tocmai prin curăţenia s'a românească. Părea că se află el în Oltenia ca o altă Craiovă.

Din nebăgarea de sama a guvernelor, cari aveau care mai de care ori ce alte griji, şi numai de aceea nu le durea capul, că sub ochii lor şi în vremea stăpânirilor lor, neamul românesc se scufundă, pecinginea streină, îndeosebi cea jidovească, se întinde-şi se îngroaşă pe trupul ţării, şi ne roade oraşele şi chiar satele, ca rugina, ferul cel lăsat fără grijă, — din această nebăgare de samă, am scăpat din mână frânele economice chiar în oraşe puternice româneşti, ca Brăila! De celelalte, să nici nu mai pomenim.

Iaca ce s'a băgat de samă abia acum la Brăila. Este şi in acest oraş, scaun de judeţ, o *Cameră de muncă*, cu mare rost în viaţa economică a oraşului şi a judeţului. Ind u mările ei sunt hotărâtoare în desvoltarea negoţului, meseriilor, industriei şi a celorlalte ramuri ale muncii economice. Camera are o conducere, în care au scaun un număr mare de consilieri, zişi »asesori,« sfetnici şi diriguitori. Pe vremuri în aceste scaune şedeau la sfat numai asesori români, sau şi alt neam creştin. Pe încetul au început a se strecura azi un jidan, mâne altul, cu mutra umilită, linguşitoare, încât scurt văzătorii creştini să aibă numai urechi pentru a le auzi linguşala, dar nu şi ochi pentru a le vedea perciunii! Destul că în vremea din urmă, Camera de muncă din româneasca Brăilă, ajunsese a avea peste 60 de »asesori«, *mai mult de jumătate jidani!* Bietul meseriaş român nu mai avea aci nici un sprijin, nu mai găsea nici o dreptate, peste toţi şi peste toate — biruia Iuda!... — Căci în fruntea Camerei ajunsese să stea jupânul »Ionel«, aşa îşi zicea în loc de Ioil, Leichter cu talmudul subsuoară.

Impotriva acestei umiliri a neamului nostru s'au ridicat în timpul din urmă tot mai multe glasuri naţionaliste româneşti, până ce noul guvern dând dreptate acestor glasuri, a numit de curând Preşedinte pe un bun român. d. Vasile Averescu, înlăturând din scaun pe Ioil zis »Ionel« Leichter. Noul preşedinte a băgat mâna pu-ţin prin hârtii, să vadă cine-s dumnealor, jupânii asesori, cu nume de acestea: Spatzirer, Edelştein, Witzling, Bernştein, Feinştein, Kahane, Salzmann, Mendel, Berger, Kohn. Perlmann, Ştrul Goldenberg, Asias Moscovici, şi alţii până la 60, tot cu nume de acestea, „Rumuni“ odată! Şi a aflat, că cei mai mulţi din ei, sunt de aceia, *cari cad sub revizuirea cetăţeniei*, că-s „rumuni“ proaspeţi intraţi între noi pe temei de documente fabricate în cancelariile *rabinilor*, nu în ale deregătoriilor de drept ale ţării!, — *ba mulţi din ei sunt Jidani cari stau în ţară cu paşaport de cetăţeni străini*, cari aşadar nici prin vis nu au drept a sta în scaune de conducere în ţară!

Câtă neobrăznicie vădeşte acest lucru! Să ajungă în Sfatul hotărâtor peste soarta a mii de muncitori, »asesori« atât de streini de această ţară şi mai ales de acest neam românesc, care sustine Ţara! Unde? LA BRĂILA!, nu la Podul Cucului...

Noul Preşedinte al Camerei, a cerut şi dl Ministru al Muncii, Voicu Niţescu, a dat întărire, ca *toţi aceşti „Feingold-i“ şi Silbermani, să fie scoşi dela conducerea Camerei de muncă din Brăila, şi în locul lor puşi români buni!*

Omul întrebat se uită cu oarecare mirare la acest soldat, care nu cunoaşte pe moş Bepo eroul de pe front.

Ofiţerul pleacă îndată, ajunge la comandament şi stiricește cine este acest Bepo şi ce meserie are?

Comandantul statului major surâde când aude de bănuiala ofiţerului.

— Moş Bepo? Cine nu-l cunoaşte? Bătrânul erou între eroi...

— Unde a luptat sub cine?

Aci *comandantul ridică din umeri.*

Nimeni nu ştie acest lucru. Dar, e mai presus de vre-o bănuială.

Ofiţerul se întoarce din nou. Soarele e spre asfinţit, cerul albastru începe să se întunece. Copiii merg spre casă. La cişmea, numai o femee înfăşurată umple ulciorul de aramă cu apă.

— Unde locueşte moş Bepo?

Femeea îi arăta cu degetul casa, apoi pleacă cu ulciorul pus pe cap.

A doua zi ofiţerul şede ascuns la vre'o jumătate de kilometru de pod, într'o grădină după zid. Lângă el are undiţe de diferite lungimi. Apa nu-i prea lată.

Spre seară se ivesc din când în când mici vaporaşe de hârtie. Cu răbdare aşteaptă vre'o două ceasuri A prins patru. Merge acasă, le desface, le usucă; pe dânsele nimic scris..

Cercetează hârtia cu felurite ape chimice (cari descoperă scrisoarea ascunsă). Nimic!

— *Să mă fi înşelat? se întreabă ofiţerul.*

In faţa lui, o hartă îi arată că aici râul Tajo nu face nici o cârnitură vre'o doi kilometri, până la frontul comunist.

— *Nu se poate!*

Aşezat în scaunul său ofiţerul soarbe un ceai cald, ţigara aşezată pe scrumieră, arde singură.

Un fum albastru merge sus. Locotenentul Koster îşi ia paltonul şi porneşte spre mahalaua Aestra. Ajungând la pod, se reazimă de marginea de piatră şi priveşte apa. Pe lângă dânsul trec soldaţi ameţiţi de băutură. Unii cântă în gura mare, alţii fac scandal.

Luna îşi scaldă razele în apă. Valurile mici prescăie la mal. Casa lui Moş Bepo este întunecată Nicio mişcare.

In depărtare se aud împuşcături rare înăbuşite. Ofiţerul stă de 4 ceasuri. Frigul îi intrase în oase.

— Se poate ca toate să fie o născocire a minţii mele!..

Tocmai se pregătea să plece. O mică lumină, dar numai o clipă la casa moşului. O rază s'a furişat printr'o crăpătură a oblonului cineva a trecut cu o lumină prin dreptul geamului.

Privirea i se încordă. Il doare de încordare. Pe un geam se o trestie lungă cu o aţă în vârf Pe aţă un lucru cât un ou lunguieţ. Trestia se trage înapoi, şi lucrul acela pluteşte la vale.

Ofiţerul tresaltă de bucurie. Nu s'a înşelat acela. Merge acasă şi doarme până a doua zi dimineaţa la ora 10.

Raportează comandantului că a descoperit spionul, dar îi trebue câteva zile până să adune şi dovezile.

Două nopţi a stat în apă cu cisme de cauciuc, aşteptând să prindă lucrul lăsat prin geam.

A treia seară, tocmai când se descurajase, iacă vine pe apă un fel de ou de lemn. La fund avea o bucată de plumb greu ce-l ţinea uda în apă aproape tot. In urmă avea un fel de cârmă de tablă, să nu se abată la mal.

Inăuntru, pe o bucată de hârtie, ştiri asupra trupelor şi planurile de apărare a oraşului.

La ora 3 noaptea, o patrulă înconjură casa. Moş Bepo, mirat, se scoală. Se face o cercetare amănunţită, nu se găseşte aproape nimic. Doar un cuţitaş, o foaie de tablă, câteva bucăţi de plumb. E destul însă.

Pus în faţa dovezilor nu mai are încotro. Ouăle de lemn, i le fabrica un strungar, care habar n'avea la ce le întrebuinţează. Barba lui albită cu măestrie, îi dădea un aer de bătrâneţe. Bărbierit, s'a văzut că i un om de vre'o 35 ani, unul din cei mai primejdioşi spioni comunişti!..

A doua zi un pluton de soldaţi îl împuşca la marginea mahalalei Aestra.

Neculai Ursu (Totu).

*

(Şi câte „întâmplări“ de acestea, sfârşite zguduitor de dureros, se petrec şi azi pe fronturile duşmane, în Spania, în China, ori-unde e război!

Acum, pretene, ceteşte încă odată dela început istorisirea aceasta şi vei înţelege îndată, de ce „moş-Bepo“ avea năravul „ciudat“ de-a merge prin cele crâşme ale satului şi a bea şi a cinsti cu câte-un păhărel de coniac pe soldaţii naţionalişti cari mergeau pe front, plângându-şi între ei necazurile şi vorbind de locurile unde se duc şi câţi se duc..., de ce plătea „bine“ camera la femeea săracă cu casa aci lângă rîu; de ce se închidea „să doarmă“ şi nu lăsa să vie nimenea la el, şi celelalte. Erau toate apucături isteţe şi coperite de afurisit spion...).

Credinţa lor — o minciună cât Marea-moartă!

— MARELE PROCES DELA MOSCOVA —

Foşti miniştri, Intâi-miniştri, — Capi ai stăpânirii comuniste; Ambasadori în oraşe ca Londra şi Paris, — acum pe banca acuzaţilor, aşteptându-şi punerea la zid şi vâjiitul gloanţelor, cari să-i scape de aceea ce au ajuns!..

Zilele astea s'a judecat la Moscova un mare, cu adevărat »mare« şi răsunător proces, nu mai ştim al câtelea, — în care oameni sus puşi ai stăpânirii roşii, sunt judecaţi, între săbii şi baionete... Iaca cine sunt dumnealor cei chemaţi la răspundere:

E J a g o d a, fost preşedinte, căpetenie, a grozavei poliţii secrete ruseşti, care s'a jucat cu mii de vieţi nevinovate, dar nesupuse destul, privirilor lui volnice şi crunte. — E acolo B u c h a r i n, cel care e tata ştiinţei comunismului, fost preşedinte al Internaţionalei comuniste, — e Rykow, soţ de muncă cu Trotzky, urmaşul lui Lenin, aşadar un fel de vice împărat roşu...; e aci K r e s t i n s k y, fost ministru de externe, aşadar îndreptător al politicei mari a ţării; — e Rakovsky, fost doctor în România nainte de război, apoi trecut în Rusia şi dându-se pe faţă duşman de moarte a ţării noastre care îl ţinuse la sânul ei ani mulţi. In Rusia roşie a ajuns preşedinte al sovietelor în Ucraina şi apoi ambasador (mare ministru) la Paris şi Londra!, — şi alţi vre-o zece, tot foşti miniştri, nu ori-ce tufă in margine de drum! Printre ei un frate alui Trotzky, care însă, nu şi-a minţit numele, ci în vreme-ce frate-său, capul tuturor celor de sus, se zice şi azi Trotzky, el, fratele, îşi spune tot B r o n ş t e i n, cum l'a chemat pe tatăl-său. E drept că acesta numele nu şi-l'a schimbat, ca fratele său, dar de »bun« şi credincios ţării care-i ocroteşte şi hrăneşte, tot aşa ca toţi cei de pe banca asuz ţilor s'a dovedit. — De toţi sunt 21 de inşi.

— *De ce lucru sunt învinuiţi?* De nimic mai puţin ca aceea, că de ani de zile, erau în slujba de *spioni plătiţi de către ţări streine,* ca să le vândă acelora tainele Rusiei în fruntea căreia s'au cocoţat.

E îngrozitor şi numai ca gând! Şi totuşi e aşa! Intrebaţi de preşedintele tribunalului militar care-i judecă, — de se ştiu vinovaţi de grozava vină ce li-se pune în sarcină, — *au răspuns toţi,* — afară de unu, — *că da, e adevărat: am fost spioni plătiţi de ţările vecine, duşmane!*

Ei au spus că Trotzky, care a fost ajuns şef al Rusiei comuniste, de acolo din vârful scării de domnie, *era spion în slujba Germaniei* încă din anul 1931, iar în al şpionajului englez din 1926! — Krestinsky era spion în slujba Germaniei tot din 1921. Pe Germania o slujea pentru plată bună, pe Rusia o linguşa încât îl ridicase în scaun de conducere! Acolo el se dorea anume ca cu atât mai bine să o poată vinde! Rakovsky era în sluja şpionajului englez din 1924! După asta a ajuns el »ambasador« al Rusiei la Paris şi chiar la Londra! El *şpionul englezilor!...*

Ceialalţi tot aşa, care mai de care, încât acum, când se descopere viaţa de mişel a lor, vezi cum aceşti oameni par'că numai în păcate, în crime, în vânzare, în învrăjbirea popoarelor, îşi găsesc *toată* »plăcerea« vieţii! Fără de aceea, viaţa pentru ei nu ar avea nici-un farmec!

Şi să ştii, bunule şi nevinovatule cetitor creştin, că *jidan cu jidan samănă ca ou cu ou!* Ori unde s'o afla, în Franţa dragă lor, în Anglia, în America, pe ori care lature a pământului ei aceiaşi sunt: linguşitori vicleni, necredincioşi, gata a te vinde pe tine creştine, pentru preţ cât de mic, căci tu pentru el nu eşti decât animal de stors sau marfă de vândut!

Credeţi că cei dela noi sunt mai iubitori de ţară şi de noi cari îi îngăduim şi-i hrănim, ba-i chiar linguşim şi 'ncercăm tot chipul ca „dragi“ să le fim?

Cel ce-i crede, fie fericit cu credinţa lui! Noi îi vedem pe toţi, ca pe cei de pe banca acuzaţilor dela Moscova.

Inceput bun, care ne bucură

In ziua de 8 a lunii acesteia, la Chişinău în Basarabia, a început judecarea procesului câtorva funcţionari dela finanţe, *cari au fost prinşi vorbind ruseşte în timpul slujbei!*

Bun început! După 20 de ani dela unire, este chiar vremea să mai vorbim şi graiul nostru românesc!

Să fie traşi în judecată nu numai cei din Basarabia, In Transilvania mai cu seamă, pare că te afli în Ungaria, de atâta vorbă ungurească ce îţi astupă urechile.

Războaiele

In Spania războiul dintre fraţi a luat o întorsătură nouă, prin hotărârea pe c a r e a luat-o Mussolini, de a trimite acolo cinci mii de italieni în ajutorul naţionaliştilor lui Franco. Soldaţii au şi plecat, pe vaporul cu numele »Gradisca«, care a plecat însoţit pentru pază de o patrulă de vapoare de război. Soldaţii italieni au fost aruncaţi în foc pe frontul dela Guadalajara.

*

In răsăritul îndepărtat, trupele japoneze au trecut peste fluviul Galben, care este apa sfântă a chinezilor. Malurile apei galbene au fost păzite de multe armii, dar japonezii, mai tari şi mai bine armaţi, au pătruns în rândul chinezilor şi numai în 2 săptămâni, au lăsat pe câmpul de bătaie o sută de mii de chinezi morţi. Grozav măcel se petrece şi în biata China!

*

Nici în Abisinia nu s'a potolit războiul. Gazetele vesteau mici ciocniri de acolo, dar lumea nu credea că poporul abisinian este atât de tare în credinţa sa de nu se lasă supuş de italieni cu una cu două!

Ca să-i împace pe abisinieni, dl Mussolini i-a trimis fostului Negus (împărat) al Abisiniei o solie, cu următorul târg: Impăratul să se întoarcă în scaunul său de domnie, dar să stea subt stăpânirea Italiei, aşa cum este stăpânită India de englezi. Dl Mussolini i-a făgăduit a patra parte din ţara Abisiniei, ca să o stăpânească fostul împărat şi i-a mai făgăduit şi o plată pe an, numai să-l potolească pe războinicii abisinieni, cari ucid şi prăpădesc roada de pe câmpurile semănate.

Mândria Negusului nu a fost biruită. Dânsul a declarat, că nu va putea face nici odată un pas care să fie potrivnic nădejdilor poporului abisinian.

Lumea este nerăbdătoare, să vadă cum va deslega dl Mussolini nodul acesta nou. Avem credinţa că numai bine va putea să-l deslege. Pe dl Mussolini îl cunoaştem din faptele sale trecute.

*

ARABII NU SE LASĂ uşor supuşi — aşa cum ar dori o englezii — şi lupta pe care o duc ei, luptă de ascunziş, pe furiş, dă multă bătae de cap stăpânitorilor.

Gazetele vestesc, că în zilele trecute, au fost ucise în Palestina multe zeci de vieţi, iar Inaltul Comisar englez care a fost trimis acolo să facă împăcare, în loc de flori şi urări de bun sosit, a fost întâmpinat cu o bombă, care mai mai era să-i curme viaţa.

Noutăţi

O MĂSURĂ BUNĂ PENTRU PREOŢI a luat guvernul de faţă. Pentru preoţii aceia cari învaţă pe copii în şcoli religia. Spune comunicatul guvernului, că în trecut preoţii-profesori, mergeau în şcoală îmbrăcaţi în haine „civile“, adecă cu îmbrăcămintea pe care o poartă toţi oamenii. Ministerul şcoalelor a dat un ordin, ca preoţii profesori să se ducă în faţa copiilor, sau în ori care alt loc public (loc de vedere), numai în haina lor de cleric.

Bună măsură! Imbrăcămintea de preot este frumoasă şi alege dintre oameni pe cel care o poartă, iar purtarea ei este o mare cinste.

*

SPRE PUSTIIRE se îndreaptă lumea, fără putinţă de oprire, cu toate sfătuirile de pace, cu toate întâlnirile şi făgăduielile cari se fac, ba că lumea leagă pace, ba că scad înarmările, şi alte multe vorbe, cari s'au dovedit a fi de clacă.

De curând, un inginer american cu numele Barlaw zice că a construit un aeroplan care nu este nici la chip nici la asemănare cu celelalte aeroplane, folosite în scopul războiului. Această maşină aburătoare, maşină a groazei — poate sbura cu o iuţeală mare la o înălţime de 7 chilometri şi nu are lipsă să coboare la pământ 14 mii de kilometri, putând purta în hangarul său nu mai puţin de 3 mii de kgrame de bombe.

Câtă groază îi poate cuprinde pe locuitorii liniştiţi ai unui oraş, când se pomenesc stropiţi de oţelele morţii, fără să ştie şi să vadă, de unde vin. Şi se mai spune, că lumea se pregăteşte de pace!..

*

PREA SFINŢII EPISCOPI din întreagă Ţara, ca cei dintâi purtători şi răspânditori de îndemn la supunere şi ascultare, între sufletele credincioşilor pe cari îi păstoresc, au purces la Bucureşti cu toţii şi au depus jurământ pe Constituţia cea nouă a Ţării. Prea fericitul Patriarh al României, a luat jurământul de credinţă al tuturor Episcopilor în Sfânta Patriarhie din Bucureşti, după-ce a fost săvârşită o sfântă şi dumnezeiască Liturghie, cu rugăciuni înălţate A tot-Stăpânitorului, ca jurământul pus să-l poarte pe Prea Sfinţiile lor şi de aci înainte pe cale curată a dreptăţii şi spre binele neamului acestuia românesc.

*

DELA FABRICA DE POSTAV DIN PREAJMĂR în judeţul Braşovului, ne sosesc veşti triste: Conducătorii fabricei au vestit înainte pe 25 de funcţionari, 380 de lucrători şi 11 ucenici, că în ziua de 15 a lunii Martie, vor fi nevoiţi să-i dee afară din lucru. Bieţii slujbaşi şi muncitori, primejduiţi să rămână fără pâne în vreme de iarnă, au scris o plângere la Inspectoratul muncii din Braşov, despre viitorul care li-se pregăteşte. Dela Braşov îndată au plecat în Preajmăr: Inspectorul muncii, Prefectul judeţului şi mai mulţi deregători, hotărâţi să oprească scoaterea din slujbă a muncitorilor. mai toţi români.

Orânduirea cea nouă pe care a făcut'o Constituţia votată de curând, opreşte scoaterea pripită şi fără motivare dela muncă, a slujbaşilor şi muncitorilor. Conducătorii fabricilor dela Preajmăr au călcat astfel cei dintâi legea.

*

HOŢ — DE TREABĂ.. Vorbă să fie, că poate să fie cineva şi hoţ şi „de treabă“.. Dar unul din Bucureşti a arătat şi a lăsat vorbă celui pe care l'a furat, că e cel puţin „mai de treabă“ ca alţii!

Ce-a făcut? A furat unui domn portmoneul în care îşi avea aşezaţi frumos şi banii, dar şi multe hârtii trebuitoare: un paşaport, un carnet de cale ferată, ceva certificate, scrisori şi socoteli toate de preţ.

Ce-a făcut hoţul? A deschis frumos portmoneul, a numărat hârtiile foarte noi şi bine păstrate de câte 1000 lei, altele de 500, iar lângă ele celelalte hârtii şi scrisori de preţ. Hoţul şi-a luat numai frumoasele hârtii de 1000 şi de 500, dar şi portmoneul în care se găseau că şi acela era frumos şi bun, — iar celelalte hârtii, cari pentru el nu făceau parale, le-a pus într'un plic şi le-a aruncat într'o cutie de scrisori, — ca poate, scoţând scrisorile să le scoată şi pe acelea şi să le ducă celui ale cui erau.

*

ŢARA ÎN CARE OAMENII TRĂESC MAI MULT

... este tot Turcia. Vorba, să trăieşti cât turcul, pare că se adevereşte din spusele unei gazete de acolo, care a publicat de curând o statistică (socoteală) despre câţi turci au trecut vârsta de 100 de ani.

In partea de răsărit a Asiei mici, scrie ziarul, trăesc cei mai mulţi oameni de 100 de ani, dintre cari unii au trecut chiar de 150 de ani. In toată Turcia trăiesc în clipa de faţă 6240 de »sutari« din cari 30 au 150 împliniţi. Lucru de mirare este faptul că dintre cei trecuţi de o sută de ani, nu mai puţin de 4000 sunt femei!

Să te păzească Dumnezeu de soacre în Turcia!

Faceţi şi pe cunoscuţii Dvs. să se aboneze la »L I B E R T A T E A«

Bun de imprimat. TIPOGRAFIA ASTRA S. A. — CLUJ, CALEA MOŢILOR 59 Redactor răspunzător: GAVRIL POP